

europæisk side gøres for at mistænkeliggøre den danske udlændingepolitik og dermed at disciplinere Danmark.

Kl. 18.20

Hvad venter der os fra et sådant EU? Der venter os ensretning, undertrykkelse og tankepoliti, for dette EU er i sidste instans et totalitært projekt, der i sin humanistiske ideologis navn øver vold imod ikke blot den europæiske virkelighed, men også imod europæerne.

Derfor er man uden sans for truslen fra Tyrki- et og islam. Forholdet er, at dette EU for så vidt er et humanistisk islam, der som sådant ikke fatter faren ved tyrkisk medlemskab, en humanistisk lovreligiøsitet, der med denne EU-forfatning er i færd med at grundlægge en anden form for sharia, der er lige så fremmed for son- dringen imellem helligt og sekulært, imellem Guds og kejserens rige, som islam er.

Det er mig en gåde, at en dansk regering med rod i dansk folkelighed og historie kan anbefale en sådan forfatning. Det eneste håb i denne skæbnesvangre situation er, at det danske folk har mere sans for virkeligheden end det store flertal af folketingspolitikere.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til hr. Søren Krarup. Og så er det mi- nisteren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for en god og grundig debat. Det kan vi vist rolig sige det har været. Jeg vil godt takke for den meget brede tilslutning, formentlig den største tilslutning, der har været i Folketinget til en traktat.

Jeg vil godt starte med at sige, hvorfor jeg og regeringen er så tilfredse med denne traktat. Vi har i vidt omfang den samme glæde ved trakta- ten og de samme fire, fem begrundelser for at fremhæve den som fru Thorning-Schmidt, som jeg godt vil sige tillykke til for en god start her i Folketingssalen. Jeg glæder mig og ser frem til et godt samarbejde og, hvis det skulle falde for, også et godt modarbejde.

Den grund, som jeg først og fremmest vil nævne, er udvidelsen. Vi danskere var jo faktisk meget stolte i 2002, hvor vi under vores for- mandskab var i stand til at få kørt udvidelsen igennem. Det var ikke mindst de otte østeuro- pæiske lande og de baltiske lande, som vi bredt her i Folketinget havde interesseret os for i 1990'erne, som vi ville sikre en placering i det

nye og fælles Europa, sådan som de ønskede det, og sådan som vi støttede dem i det.

Når man så først har taget dem ind, er man altså også nødt til at sørge for, at det bliver vel- lykket. Det kan ikke nytte noget at invitere folk til selskab og så i øvrigt smadre porcelænet og lade dem sidde på gulvet. Vi må jo sørge for, at der er plads til dem, og for, at det kan fungere.

Derfor er denne her traktat nødvendig. For den gør, som hr. Steen Gade f.eks. var inde på, det muligt at træffe beslutninger, når vi er blevet 25 lande, i stedet for at man i mange tilfælde, som det er i dag, skal sidde og vente på, at den sidste bevæger sig, the last mover, som det hed- der. Det betyder, at man kommer i den situation, at traktaternes mulighed for et forstærket sam- arbejde i så fald vil blive brugt af en række nati- oner, som ikke vil acceptere at vente på den sid- ste, der bevæger sig.

Det vil vi jo heller ikke i alle spørgsmål. Vi har netop i den nationale forståelse, som hr. Holger K. Nielsen så fremragende har gennemgået, præciseret, hvor vi ønsker flere flertalsafgørel- ser, end der er i dag, men også hvor vi ikke vil gå over til flertalsafgørelser, som på det sociale og arbejdsmæssige område.

Udvidelsen er altså den første væsentlige grund. Det kan ikke nytte noget, at Danmark vil det nye, samlede Europa, som gør op med kold- krigstiden, og så ikke vil medvirke til, at det nye samlede Europa kan fungere til gavn for os alle.

En anden ting, som vi har lagt meget vægt på under forhandlingerne, er, at det skulle blive klarere, hvad EU er, og hvad EU kan, og hvad EU ikke er, og hvad EU ikke kan. Det er blevet slået fast, at det er et frivilligt samarbejde, som man i øvrigt suverænt kan træde ud af, et sam- arbejde mellem uafhængige stater. Derfor er det ikke nogen forfatning, men en forfatnings- traktat.

For det tredje etablerer forfatningstraktaten en klar arbejdsdeling mellem EU og medlems- landene, nemlig kompetencekataloget.

For det fjerde gør vi det også mere åbent og demokratisk. Vi har lagt meget vægt på, at de nationale parlamenter får en større indflydelse. En tredjedel af parlamenterne, og det er jo et mindretal, kan sige til Kommissionen: Hør kam- merater, det her det bryder vi os ikke meget om, det skal I nok hellere stoppe. Gør de det, skal Kommissionen nok genoverveje det, og så er det altså ikke særlig sandsynligt, at vi ser det igen på den måde.